

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **PharmDr. M. D. L.**, bytem X, zast. JUDr. Marcelou Šancovou, advokátkou se sídlem Petrská 6, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury ČR** se sídlem Maltézské nám. 471/1, 118 011 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2013 č.j. MK 9169/2013 OPP,

t a k t o :

- I. Pokuta uložená rozhodnutím ze dne 7.2.2013 č.j. MK 9169/2013 OPP se snižuje na částku 75.000,- Kč. V ostatních částech se žaloba zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2013 č.j. MK 9169/2013 OPP, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, č.j. S – MHMP 1158524/2011-A ze dne 5.6.2012. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím uložil žalobkyni pokutu podle ust. § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 150.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v § 9 odst. 1 památkového zákona, jehož se žalobkyně dopustila jako spoluvlastník nemovitosti č.p. 438 v kat. území Malá Strana, Praha 1, Všehrdova 13, která je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r. č. 39472/1-830, když nesplnila povinnost na vlastní náklad pečovat z titulu vlastníka kulturní památky o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před

ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Dále byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 231/1996 Sb.

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný se v rozhodnutí dostatečně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Za irelevantní vzal jak odvolací námitky, tak také argumentaci žalobkyně k jednotlivým skutkovým zjištěním, čímž dle jejího názoru oddělil řízení, zda byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 39 odst. 1 písm. c) památkového zákona a uložení pokuty jako sankce za spáchání přestupku. Žalobkyně má za to, že tím došlo k porušení základních principů správního řízení a jejího práva na spravedlivý proces. Dle názoru žalobkyně tvoří řízení jeden celek a odvolací námitky, jak je z odvolání patrné, směřovaly k prokázání okolností spáchání přestupku, motivu a způsobu jeho spáchání. Žalovaný je přesto považuje za irelevantní a vykládá je k tíži žalobkyně, přestože všechny námitky svědčí o tom, že žalobkyně jako vlastník o kulturní památku dlouhodobě pečuje. K tíži žalobkyně žalovaný nesprávně přičetl také to, že v minulosti s ní bylo zahájeno přestupkové řízení, které však bylo zastaveno, neboť skutek, o němž bylo řízení vedeno, se nestal. Žalobkyně dále vytýká žalovanému, že za údržbu stavby nepovažuje veškeré stavební práce, kterými se odstraňuje špatný či havarijní stav. Má za to, že dobrý stav kulturní památky by měl být hodnocen s přihlédnutím k jejímu původnímu stavu a zcela individuálně. Dále namítá, že žalovaný i orgán I. stupně měli posuzovat, zda odstranění protiprávního stavu, t.j. navození dobrého stavu památky, lze učinit jednoduchým postupem a najednou. Poukazuje na skutečnost, že udržovat památku v dobrém stavu znamená v posuzovaném případě provést její celkovou opravu tak, aby byla zachována její památková hodnota. Žalovaný však tyto okolnosti ponechal bez povšimnutí stejně jako fakt, že se žalobkyně snaží provádět opravy a záchranné práce a dílčí úkony, aby nedocházelo k dalšímu poškození a znehodnocení památky - domu č. p. 438

V neposlední řadě považuje žalobkyně za nepřiměřenou uloženou pokutu a má za to, že v daném případě byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož má správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Argumentuje nejen okolnostmi spáchání přestupku, ale poukazuje také na obvyklou správní praxi při rozhodování o výši pokuty za přestupky dle památkového zákona. Rozhodovací praxe žalovaného i odboru památkové péče MHMP se dle zjištění žalobkyně pohybuje v jiných mezích. Žalobkyně žádá, aby soud využil svého moderačního práva a od uložení sankce upustil nebo její výši přiměřeně snížil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se se všemi odvolacími námitkami žalobkyně v napadeném rozhodnutí vypořádal a odkázal na jeho odůvodnění. Dle názoru žalovaného bylo v průběhu správního řízení rovněž bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 1 písm. c) památkového zákona tím, že na vlastní náklad nepečovala o zachování jí vlastněné kulturní památky, neudržovala ji v dobrém stavu a nechránila ji před poškozením. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že by jí bylo k tíži přičítáno předchozí přestupkové řízení, jež bylo pravomocně zastaveno, uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvoinstančního orgánu není uvedeno jinak, tedy samy správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že dřívější sankční řízení bylo rozhodnutím magistrátu č. j. S – MHMP 557322/2009/C ze dne 23.9.2009 zastaveno, neboť v průběhu tohoto sankčního řízení bylo zjištěno, že vlastník kulturní památky zahájil a prováděl rekonstrukční a stavební práce

v souladu se závazným stanoviskem Magistrátu č.j. S – MHMP 87338/2004/Fab ze dne 1.12.2004. Pokud žalobkyně namítá, že v daném případě rozhodně nejde o pokračování již zahájeného sankčního řízení, žalovaný s tímto názorem souhlasí a podotýká, že v napadeném rozhodnutí netvrdil opak.

Námitku žalobkyně, že je třeba dobrý stav kulturní památky hodnotit individuálně s přihlédnutím k jejímu stavu, považuje žalovaný v kontextu případu za bezpředmětnou. Stavem nemovitosti se totiž řádně zabýval a hodnotil ho právě s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Dále uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu kulturní památky provedl dne 8.3.2012 ohledání, opatřil potřebnou fotodokumentaci a vyzval k součinnosti rovněž stavební úřad. Nadto žalovaný dodává, že v odvolání ze dne 29.6.2012 žalobkyně sama uvedla, že technický stav nemovitosti dobrý není.

K námitce týkající se nepřiměřené výše pokuty žalovaný uvádí, že pokutu uloženou správním orgánem I. stupně považuje za přiměřenou, přičemž k důvodům uložení pokuty v dané konkrétní výši odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Dále má za to, že nelze srovnávat uložení pokuty za umístění betonových květináčů v památkové zóně, na které poukazovala žalobkyně v žalobě, s porušováním povinností vlastníka nemovitosti, která je chráněna nejen jako kulturní památka, ale rovněž jako součást Pražské památkové rezervace prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze, jež je od roku 1992 začleněna na seznam světového, kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Případ porušování povinností vlastníka kulturní památky dle § 9 odst. 1 památkového zákona může v konečném důsledku vést k závažnému znehodnocení až ke zničení památkových hodnot, pro které byla daná nemovitost prohlášena kulturní památkou, případně ke zničení kulturní památky jako takové. V daném případě tedy není možno shledat porušení principu rovného zacházení, jak namítá žalobkyně. Pokud žalobkyně argumentuje porušováním povinností vlastníků jiných objektů bez jakýchkoli sankcí, pak žalovaný uvádí pouze to, že orgány památkové péče jsou ze zákona povinny dozírat na dodržování památkového zákona a předpisů vydaných k jeho provedení. Je povinností orgánů památkové péče se porušováním povinností vlastníka kulturní památky zabývat, i kdyby snad došlo ze strany orgánů památkové péče v jiných případech, na které poukazuje žalobkyně v žalobě, k pochybení, žalovaný předmětnou žalobní námitku odmítá jako nedůvodnou, a to s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), kdy v rozsudku č. j. 7 As 43/2009-52 ze dne 13.8.2009 uvedl: „*Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, tzn. že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.*“

Soud zjistil ze správního spisu, že správní orgán I. stupně obdržel dne 1.12.2011 podnět fyzické osoby k prověření stavu žalobkyní vlastněné nemovité kulturní památky. Dne 9.2.2012 byla provedena první kontrolní obhlídka objektu, a to z veřejně přístupných míst. Bylo zjištěno, že nemovitost má odstraněnou střechu, na které je provizorní zakrytí, ve 3. patře chybí okna a je stržena střešní římsa.

Na základě uvedených skutečností bylo dne 10.2.2012 zahájeno přestupkové řízení s vlastníky nemovitosti a bylo nařízeno provedení důkazu ohledáním, podrobné ohledání bylo

provedeno dne 8.3.2012. Z protokolu o uvedeném šetření bylo zjištěno, že nemovitost nemá střechu a byla zakrytá pouze provizorní plachtou, přes kterou v důsledku místy chybějícího laťování docházelo k zatékání a ohrožení dřevěných konstrukcí, vazných trámů a podzednic. Stejně tak chyběla okna a funkční dešťové okapy a svody. Dále bylo zjištěno, že je dosud neřešené odtěžení terénu v 1. podlaží, kde cca v roce 2005 probíhal archeologický průzkum. Tento fakt byl označen jako potenciálně ohrožující z hlediska statiky objektu. Ten již vykazoval trhliny v rozsahu vlasečnic, v kamenné stojce byl zjištěn utržený portál a v uličním křídle vychýlené krokevní pole. Z objektu byly dále odstraněny tzv. „půdovky“, které ležely na zahradě bez zakrytí a byla konstatována opadaná omítka, a to na mnoha místech až na zdivo, což způsobuje pokračující destrukci historického zdiva. V protokolu o místním šetření byla zaznamenána také absence statického posudku na objekt kulturní památky. O tomto jednání byl vyhotoven protokol, který je součástí správního spisu a do něhož právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že byla na odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy podána ze strany žalobkyně žádost o závazné stanovisko k opravě střešní krytiny. Dne 6.6.2012 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 1 písm. c) památkového zákona. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Žalobkyně jako účastnice řízení při jednání soudu dne 12.8.2014 uvedla, že předmětná nemovitost utrpěla v roce 2002 značné škody povodní a od té doby byl její stav havarijní. Po povodni chtěli nemovitost opravit a za tím účelem se snažili získat úvěr u banky, konkrétně se jednalo o úvěr na sanaci celé nemovitosti, úvěr však nezískali. Poté nastala změna situace u manželů P., kteří vlastnili nemovitosti z 50 %, po rozvodu získala 50 % podíl na nemovitosti do výlučného vlastnictví paní P., která se snažila předmětnou nemovitost prodat. Její požadavky však byly neúměrné, takže prodej se nepovedl. V poslední době je situace taková, že se s paní P. dohodly, že zajistí hrubou stavbu nemovitosti, pro tento účel se žalobkyni podařilo sehnat soukromého investora, od kterého získá finanční prostředky. Od posledního jednání, které se uskutečnilo u zdejšího soudu ve věci paní P., došlo k posunu v tom, že se dohodly a nemovitost chtějí opravit tak, aby stav nebyl havarijní. Na projektu již začaly dělat a mají vypracované jednotlivé dílčí rozpočty.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) památkového zákona, kterého se dopustí ten, kdo „*nepečuje o zachování kulturní památky, neudrzuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, nebo kulturní památku užívá způsobem, který neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu.*“ Podle zákona o památkové péči je tedy vlastník nemovité kulturní památky povinen dodržovat veškeré výše uvedené povinnosti a vyvarovat se jednání, jež by vedlo k navození stavu z hlediska památkového zákona nežádoucího.

Lze snadno dovodit, že mezi základní povinnosti vlastníka kulturní památky patří pečovat na vlastní náklady o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením či odcizením (srov. § 9 odst. 1 památkového zákona). Zákon sice nevysvětluje, co rozumí dobrým stavem památky, nicméně s odkazem na důvodovou zprávu k tomuto zákonu lze dobrý stav považovat za takový, v němž kulturní

památku při běžném udržování a bez nutnosti obnovy může sloužit svému společenskému účelu.

Ust. § 9 odst. 1 památkového zákona je upřesněním a konkretizací článku 11 odst. 3 Listiny, podle kterého vlastnictví zavazuje, není neomezené a nesmí být zneužito na újmu práv druhých nebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a článkem 35 odst. 3 Listiny, podle něhož při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat kulturní památky nad míru stanovenou zákonem.

Žalobkyně žalovanému vytýká, že se nevyjádřil k jejím odvolacím námitkám, resp. její argumentaci v odvolání k jednotlivým skutkovým zjištěním buď označil za irelevantní, či tato zjištění vykládal nesprávně a k její tíži. S uvedeným názorem žalobkyně soud nesouhlasí a odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečně jasné, srozumitelné a přesvědčivě vystavěné a souladné se zákonem. Žalovaný se věnoval postupně všem námitkám žalobkyně, které pro lepší přehlednost rozdělil do skupin námitek proti skutkovým zjištěním a námitek proti právnímu posouzení. Posléze se ke každé vyjádřil a uvedl, co ho vedlo k jednotlivým závěrům, pro které nedal odvolacím námitkám žalobkyně za pravdu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou, že by žalobkyni bylo přikládáno k tíži dřívější přestupkové řízení. Tato skutečnost nevyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z rozhodnutí napadeného. Byť bylo přestupkové řízení v obou rozhodnutích zmíněno, vždy tomu tak bylo pouze při shrnutí a se současným konstatováním, že přestupkové řízení bylo zastaveno, neboť v jeho průběhu bylo zjištěno zahájení a provádění rekonstrukčních prací v souladu se závazným stanoviskem z roku 2004.

Jako nedůvodnou soud vyhodnotil také námitku žalobkyně, že žalovaný ponechal bez povšimnutí její snahu o postupné provádění oprav, jež měly zabránit dalšímu poškození a znehodnocení památky. Udržování kulturní památky v dobrém stavu je třeba vykládat tím způsobem, že vlastník je povinen zajistit, aby nedocházelo k nepříznivým změnám kulturní památky, přičemž k nepříznivým změnám může dojít také v případě, kdy vlastník neprovádí údržbu důsledně a v dostatečném rozsahu. Příkladem je v posuzovaném případě střecha objektu, kdy původní krytina byla sejmuta a nahrazena provizorním igelitovým zakrytím již někdy na přelomu let 2008/2009. Do roku 2012 nebyl tento stav řešen a došlo pouze k výměně umělohmotné folie za folii difusní. Je zcela zřejmé, že takové dočasné řešení není s to odolávat povětrnostním vlivům v dostatečné míře a právě proto je obvykle využíváno pouze po přechodnou dobu. Totožný závěr vyplývá také ze sdělení Národního památkového ústavu ze dne 3.9.2009, který je přílohou odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Zde je konstatováno, že realizace celoplošného pokrytí střešních ploch pálenou prejzovou krytinou je nezbytné a neodkladné, jelikož zakrytí folií se jeví naprosto nevyhovujícím, a to již při silnějších deštích.

Pakliže byl tedy objekt ponechán přes nejméně tři po sobě jdoucí zimy bez střechy, souhlasí soud s názorem správních orgánů, že již tímto udržováním uvedeného stavu naplnila žalobkyně skutkovou podstatu přestupku dle § 37 odst. 1 písm. c) památkového zákona, kdy nechránila nemovitou kulturní památku před ohrožením. Taktéž nedostatečná funkčnost okapních žlabů a dešťových svodů byly žalobkyni vytýkány již v roce 2008, respektive jí rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28.11.2008 bylo uloženo opatření, aby do 31.12.2008 byla funkčnost obnovena. Opatření bylo ukládáno orgánem památkové péče za účelem odstranění nežádoucího stavu, jež ohrožoval kulturní památku. Za situace, kdy je

v roce 2012 daný stav opět zjištěn, nelze proto předpokládat, že ho bude správní orgán vykládat jinak než k tíži žalobkyně bez ohledu na to, zda opatření nebylo vůbec provedeno či provedeno bylo, ale posléze bylo opět odstraněno, čímž se kulturní památka opět octla v ohrožení.

Z podkladů, které si správní orgány opatřily pro své rozhodnutí, je zřejmé, že žalobkyně jako vlastník kulturní památky zanedbávala po delší dobu povinnosti plynoucí ze zákona o památkové péči. Správní úřady obou stupňů v rámci správního řízení shromáždily dostatek podkladů pro závěr o tom, že k naplnění skutkové podstaty přestupku skutečně došlo. Je tomu tak proto, že pro naplnění skutkové podstaty a možný sankční postih je podle výše uvedeného znění právní normy zapotřebí prokázat, že nebylo pečováno o zachování kulturní památky, že tato nebyla udržována v dobrém stavu a zejména – ve vztahu ke zjištěnému a náležitě popsanému jednání žalobkyně v dané věci – že kulturní památka nebyla chráněna před poškozením, ohrožením nebo znehodnocením.

Na základě shora uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobkyně v žalobě požádala soud o upuštění od uložené sankce, popř. o její snížení, a to z důvodu, že žalovaným přijaté řešení je v rozporu s veřejným zájmem. S tímto názorem se soud neztotožnil. Kulturní památka je součástí Pražské památkové rezervace, jež je jako historické centrum zapsána na seznam UNESCO, a tudíž je nutné vnímat ji i jako nadnárodní celosvětové dědictví, které je potřeba zachovat. Pokud by došlo k poškození jedné z částí toho komplexu, pak by takový zásah nutně snížil hodnotu také celého souboru památek, jehož je součástí. Ochranu nemovité kulturní památky ze strany památkových úřadů prostřednictvím památkového zákona a institutů v něm obsažených tedy v žádném případě nelze považovat za jednání, jež by bylo v rozporu se veřejným zájmem.

Soud se však i přes výše uvedené rozhodl využít svého práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s. a přistoupil ke snížení žalobkyni uložené pokuty na částku 75.000,- Kč. Při svém rozhodování vycházel z toho, že žalobkyně spolupracovala se správním orgánem a dále přihlédl k tomu, že žalobkyně není jediným vlastníkem památkově chráněné nemovitosti. Také druhé majitelce byla v samostatném správním řízení za totožný přestupek udělena pokuta 150.000,- Kč, celkově jde tedy o pokutu ve výši 300.000,- Kč, kterou byli vlastníci potrestáni. Tyto finanční prostředky by mohli použít k opravě památky a nápravě stávajícího neutěšeného stavu. Soud si je vědom skutečnosti, že je v případě pokuty nutno akcentovat také funkci preventivní a výchovnou, a proto snížil její výši na 75.000,- Kč, což je stále částka přiměřeně vysoká vzhledem k tomu, že šlo v posuzovaném případě především o delikt ohrožovací a nikoli poruchový. Skutková podstata spočívající v ohrožení kulturní památky je méně závažná než poškození v témže rozsahu, neboť v případě ohrožení lze hrozící škodu ještě obvykle odvrátit, což však nelze provést bez peněz, z tohoto důvodu soud zvážil také danou okolnost případu a má za to, že k nápravě žalobkyně a k dosažení účelu trestu postačuje pokuta ve výši 75.000,- Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. srpna 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně